

holdenes Forandring; ligeledes foreslaas det, at Statskassen skal yde et Beløb, der svarer til en Fjerdedel af Sygekassens egne Midler, til de paagældende Medlemmer til Lægehjælp, Sygebehandling udenfor Hjemmet, Dagpenge, Barselhjælp, Medicin, Tandpleje, Hjemmesygepleje og Ophold paa Rekonvalescenthjem, men der staaer ikke de forskellige Indskrænkninger, som findes i den gældende Lov, hvorimod der henvises til forskellige Paragraffer i denne. Dette er en klarere og mindre indviklet Bestemmelse end den tilsvarende i den gældende Sygekasselov. Det følgende Stykke i Paragraffen omhandler de kroniske syge.

§ 8 gaar ud paa en Ændring i den saakaldte Kørselsparagraf. Som Ministeren omtalte, har der her ikke fundet en endelig Ordning Sted, og det er sikkert ogsaa et meget vanskeligt Spørgsmaal. Der er foreslaaet nogle enkelte Forbedringer, og derved mener jeg, man skal lade det bero og saa afvente, hvad der kan komme ud af et Samarbejde mellem de tre Faktorer, indtil der skal foretages et nyt Gennemsyn af Loven.

I § 11 findes der Bestemmelser om, hvordan der skal forholdes med Hensyn til Sygekasseoverenskomster med Læger, og der er nu ogsaa Tandlæger tagne med; mange Sygekasser yder jo nemlig Tandlægehjælp. For at være gyldige skal saadanne Overenskomster godkendes af Indenrigsministeren efter Indstilling af Sygekasseinspektøren; hvis Ministeren ikke godkender en saadan Overenskomst, er Sygekassen ikke berettiget til at yde Lægehjælp eller Tandlægehjælp, men skal efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse enten yde en passende Forøgelse af Kassens øvrige Ydelser eller refundere Medlemmerne en nærmere fastsat Andel. Der er her en Tilføjelse til den tidligere Lov, som jeg synes er god, og som maaske nok er kommet ind paa Grund af de Forhold, der har hersket i den sidste Tid. Der staaer nemlig, at saafremt ingen Overenskomst foreligger, vil det samme blive Tilfældet; men der er tillige en Indskrænkning, idet Indenrigsministeren efter indhentet Erklæring fra Voldgiftsraadet dog kan paalægge vedkommende Sygekasse at yde Lægehjælp.

§ 13 indeholder Bestemmelser om, i hvilket Tidsrum en Sygekasse i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder maa yde Sygekassehjælp. I Slutningen af 3die Stykke hedder det: „Sygekassens Bestyrelse kan af Kommunalbestyrelsen bemyndiges til at udbetale Sygekassemedlemmer den dem efter fornævnte § 63 tilkommende

Hjælp“. Tidligere har saadan Hjælp været udbetalt gennem Forsørgelsesvæsenet. Jeg skal ikke have noget imod, at denne Bestemmelse bliver indsat, da der jo staaer, at Kommunalbestyrelsen kan bemyndige, og ikke, at den skal.

Paragraffen om Gensidighedsforsikring af Begravelseshjælp er gledet ud, og vi har jo hørt den højtærede Indenrigsministers Motivering deraf, nemlig at man ønskede at løse dette Spørgsmaal gennem særlig Lov.

Jeg skal dernæst gaa over til de Bestemmelser, der angaar de kronisk syge. § 3 ændrer § 7 i den gamle Sygekasselov, den Paragraf, man kaldte Løfteparagraffen, hvori der blev lovet, at der i den kommende Tid skulde ske Forandringer i Sygekasseloven med særligt Henblik paa de kronisk syge. Lovens § 10 bestemmer dernæst, at hvis en Sygekasse ophører at eksistere, skal de Medlemmer, som har været i denne Sygekasse, have Ret til indenfor to Maaneder at melde sig ind i en anden Sygekasse og dér nyde de samme Rettigheder som andre Medlemmer indenfor Sygekassen. Disse 2 Maaneder er i det foreliggende Lovforslag, § 4, blevet forandret til 3, og det er sikkert sket med særligt Henblik paa Invalideloven; der staaer nemlig i sidste Stykke, at den ophørte Sygekasses Bestyrelse skal være pligtig at give Medlemmerne Underretning om, at deres Ret til Invaliderente afhænger af, om de er Medlemmer af en anerkendt Sygekasse. Det er rigtigt, at Bestyrelsen skal give dem denne Underretning, for man siger nok, at Folk skal kende Lovene, men det er nu ikke altid, de gør det. Jeg synes, det er sundt og godt, at disse 2 Maaneder er udvidet til 3.

Sidste Stykke i § 6 giver de kronisk syge Ret til at blive optaget i Sygekasserne og til at nyde de samme Rettigheder som andre Medlemmer; men de Udgifter, som paaføres Sygekassen udover Udgifter til almindelig Sygdom paa Grund af kroniske Sygdomme eller Legemssvagheder, skal refunderes dem af Staten, idet Staten skal betale $\frac{3}{8}$ af de Udgifter, Kasserne faar paa denne Maade, og Kommunen ligeledes $\frac{3}{8}$. Derved mener man, at Sygekasserne vil holdes skadesløse med Hensyn til de Udgifter, som paaføres dem gennem kronisk syge. Man har dog, som den højtærede Indenrigsminister bemærkede, næret en vis Frygt for, at det alligevel ikke altid kunde dække Udgifterne, og derfor er der i et følgende Stykke tilføjet en lille Ventil. Hvis det nemlig viser sig, at en Sygekasse kan godtgøre, at den derved, at Gennemsnittet af dens almindelige Medlemmers